

Arrest

nr. 249 995 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 228 463 van 5 november 2019.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming deels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij verklaarde daarnaast dat zijn jongere broer ondertussen veroordeeld werd tot 10 jaar gevangenisstraf wegens een valse aanklacht. Ter ondersteuning van zijn huidig verzoek legt hij volgende documenten neer: een brief van Pakistan Minority Aid, een brief van Emmanuel Church Karachi, een brief van zijn schoonvader, een kopie van zijn visum, enkele foto's, brieven van zijn Belgische werkgever en advocaat, een kopie van het paspoort van zijn broer, een politierapport tegen zijn broer (First Information Report - FIR), de veroordeling van zijn broer, een brief van zijn vader aan de High Court i.v.m. deze veroordeling, een kopie van de identiteitskaart van zijn veroordeelde broer en bewijzen dat zijn paspoort en identiteitskaart naar de Belgische autoriteiten verstuurd werden.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiolverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten, zoals blijkt uit het volgende: "Vooreerst legde u immers slechts kopieën neer van de klacht en het vonnis en dragen dergelijke stukken eigenlijk amper bewijswaarde daar deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande Pakistaanse documenten wegens de hoge corruptiegraad in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, waardoor logischerwijs de bewijswaarde verder in het gedrang komt. Wat er ook van zij, u verklaarde zelf tijdens uw eerste verzoek dat de naam van uw jongere broer B. G. zou zijn. Over de naam van uw vader (hetgeen in de Pakistaanse context van belang is, gezien het gebruik van patroniemen) wekte u zelf onduidelijkheid door te verklaren dat uw vaders naam G. K. is, terwijl uit uw documenten heden blijkt dat zijn naam G. M. is (Verklaring DVZ, dd 10 juli 2018, p. 6, 9). Vreemd genoeg blijkt nu volgens het uittreksel van de identiteitskaart van uw jongere broer dat zijn naam B. G. zou zijn, zoon van G. M.. Deze verschillen zijn van wezenlijk belang daar het vonnis dan weer spreekt van een veroordeelde, genaamd B. s/o (son of) G. K.. Men kan er dan ook van uit gaan dat een vonnis de correcte identiteitsgegevens gebruikt, logischerwijze om enige verwarring over wie juist veroordeeld is, te vermijden. Om de verwarring compleet te maken, legde u echter nog een brief neer geschreven door uw vader G. M. voor zijn zoon B. G., een vierde versie van de naam van uw broer. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de authenticiteit van uw stukken in grote mate en ondermijnen uw geloofwaardigheid enkel verder.

Ten tweede kan niet anders dan vastgesteld worden dat de aanklachten op basis van dewelke uw "broer" recent veroordeeld werd, reeds dateren van 2015 (zie data van de originele twee "FIR"'s zoals vermeld wordt in de aanhef van het vonnis). Echter repte u tijdens uw eerste verzoek met geen woord over deze beide aanklachten waarvan u nu, beweert dat ze valse beschuldigingen zijn die ingediend werden wegens het geloof van uw broer. Indien uw broer daadwerkelijk reeds in het verleden valselijk beschuldigd werd van een aantal ernstige wapenzaken waarbij de eigenlijke reden achter de beschuldigingen zijn geloof was, dan kon redelijkerwijs verwacht worden dat u dit reeds in het kader van uw eerste verzoek ter sprake had gebracht. Te meer dit een integraal deel van uw eigen vrees voor vervolging wegens uw geloof zou uitmaken. Dat u dit hebt nagelaten ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid compleet.

Mocht er toch nog enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw broer wegens twee aanklachten veroordeeld zou zijn, quod non, dan kan enkel vastgesteld worden dat uw broer veroordeeld werd

wegens verboden wapendracht. Ondanks uw bewering blijkt nergens uit de door u neergelegde stukken dat deze zaak iets te maken zou hebben met religie. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom uw broer onterecht berecht en veroordeeld zou zijn. Dat het vonnis pas enkele jaren na de eigenlijke aanklacht volgde wil niets zeggen over mogelijke vooringenomenheid van de rechtbanken, maar kan eerder verklaard worden wegens een gerechtelijke achterstand. Ook uw vader haalt in zijn brief aan de hogere instanties niet aan dat het geloof van uw broer aan de basis zou liggen van deze aanklachten; hij verklaart enkel dat een christen niet zou deelnemen aan een terreurdaad. Mocht er dan ook enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw broer veroordeeld werd, dan blijkt hier enkel uit dat het gerecht zijn werk objectief gedaan heeft en uw broer net als elke andere Pakistaanse burger objectief beoordeeld heeft, zonder rekening te houden met zijn geloof. Dit breekt uw bewering dat uw broer religieus vervolgd zou worden logischerwijze af.

(...)

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek werden reeds grotendeels besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat er ook van zij, de door u neergelegde brieven werden allen pas relatief recent opgesteld en dragen mede omwille van hun inhoud een bijzonder gesolliciteerd karakter. De foto's bewijzen dat u uit een Christelijke familie komt, hetgeen nooit werd betwist. Net zozeer staat de kopie van uw paspoort uw identiteit, hetgeen evenmin ter discussie stond. Uit datzelfde paspoort blijkt verder wel uw vertrek en verblijf in Pakistan en/of Oman, doch vermag dit evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Het begeleidend schrijven van uw Belgische advocaat omvat slechts een samenvatting van uw asielmotieven en voegt evenmin iets toe aan uw relaas. Uw sollicitatie toont dan weer aan dat u werk hebt gezocht in België, terwijl het paspoort van uw broer, doch slechts een kopie, hoogstens zijn identiteit zou kunnen staven, doch niets meer.". Verzoeker weerlegt noch ontkracht de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat: "Uit de documenten die verzoeker neerlegt t.a.v. zijn broer, wordt afgeleid dat hier verwarring m.b.t. de naam ontstaat; hierdoor wordt ook de authenticiteit van deze documenten aangevochten.

In Pakistan zijn er vele dialecten gekend en deze dialecten zijn ook steevast erg verschillend maar door een buitenstaander niet te herkennen. Hierdoor is het niet onlogisch dat 1 naam verschillende schrijfwijzen heeft. De taalbarrière die er is, maakt dat de schrijfwijze soms naar Westerse normen kan verschillen.", wijst de Raad erop dat dit een, niet met documenten gestaafde, algemene/blote bewering betreft die geen ander licht werpt op de voorgaande vaststellingen.

6. Een verwijzing naar de algemene situatie van christenen in Pakistan, en artikels/rapporten volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

7. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal bij voorrang onderzoekt of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De door verzoeker aangebrachte nieuwe elementen werden in het licht van beide artikelen onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

8. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de motivering in de bestreden beslissing en de informatie waarnaar gerefereerd wordt waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de provincie Sindh geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt derhalve geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarnaar gerefereerd wordt niet correct dan

wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

9. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

10. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 6 oktober 2020, verwijst verzoekende partij naar haar vraag tot horen en benadrukt zij dat zij in Pakistan behoort tot een religieuze minderheid en in een zeer precare situatie moet leven. Verzoekende partij benadrukt dat dit ook blijkt uit hetgeen haar broer is overkomen, namelijk dat hij onterecht is veroordeeld. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij niet kan buigen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten nu de politie zelf gezegd heeft dat zij het land moest verlaten.

Waar verzoekende partij benadrukt dat zij in Pakistan behoort tot een religieuze minderheid en in een zeer precare situatie moet leven, wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat christenen in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het CGVS is zich bewust van de precare situatie waarin christenen in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit christen te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan” van*

januari 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5857ed0e4.html> of <https://www.refworld.org>). Hierin stelt de UNHCR dat christenen “may, depending on the individual circumstances of the case, be in need of international refugee protection.” Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de christelijke gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

In voorliggend geval moet echter vooreerst worden vastgesteld dat uw huidige verzoek deels steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. In dit verband dient dan ook benadrukt te worden dat uw voorgaand verzoek werd geweigerd daar uw relaas absoluut ongeloofwaardig werd bevonden, een vaststelling die in beroep door de RvV bevestigd werd. Hierbij erkende het CGVS dat u weliswaar een christen bent, maar dat de door u beschreven vrees voor vervolging ongeloofwaardig was. Dat u heden in het kader van uw tweede verzoek zou verwijzen naar de problemen die u zou hebben gekend, zonder hier inhoudelijk iets aan toe te voegen, overtuigt hoe dan ook niet. U toonde immers op geen enkele manier aan waar het CGVS tijdens haar eerdere beoordelingen een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen, wel integendeel.” Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij verwijst ook naar hetgeen haar broer is overkomen, namelijk dat hij onterecht is veroordeeld. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “5. In tegenstelling tot wat verzoeker op algemene en weinig of niet ernstige wijze voorhoudt, wordt er door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met en een onderzoek gevoerd naar de door hem in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten, zoals blijkt uit het volgende: “Vooreerst legde u immers slechts kopieën neer van de klacht en het vonnis en dragen dergelijke stukken eigenlijk amper bewijswaarde daar deze altijd onderhevig kunnen zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat allerhande Pakistaanse documenten wegens de hoge corruptiegraad in het land eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, waardoor logischerwijs de bewijswaarde verder in het gedrang komt. Wat er ook van zij, u verklaarde zelf tijdens uw eerste verzoek dat de naam van uw jongere broer B. G. zou zijn. Over de naam van uw vader (hetgeen in de Pakistaanse context van belang is, gezien het gebruik van patroniemen) wekte u zelf onduidelijkheid door te verklaren dat uw vaders naam G. K. is, terwijl uit uw documenten heden blijkt dat zijn naam G. M. is (Verklaring DVZ, dd 10 juli 2018, p. 6, 9). Vreemd genoeg blijkt nu volgens het uittreksel van de identiteitskaart van uw jongere broer dat zijn naam B. G. zou zijn, zoon van G. M.. Deze verschillen zijn van wezenlijk belang daar het vonnis dan weer spreekt van een veroordeelde, genaamd B. s/o (son of) G. K.. Men kan er dan ook van uit gaan dat een vonnis de correcte identiteitsgegevens gebruikt, logischerwijze om enige verwarring over wie juist veroordeeld is, te vermijden. Om de verwarring compleet te maken, legde u echter nog een brief neer geschreven door uw vader G. M. voor zijn zoon B. G., een vierde versie van de naam van uw broer. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook de authenticiteit van uw stukken in grote mate en ondermijnen uw geloofwaardigheid enkel verder.

Ten tweede kan niet anders dan vastgesteld worden dat de aanklachten op basis van dewelke uw “broer” recent veroordeeld werd, reeds dateren van 2015 (zie data van de originele twee “FIR”'s zoals vermeld wordt in de aanhef van het vonnis). Echter repte u tijdens uw eerste verzoek met geen woord over deze beide aanklachten waarvan u nu, beweert dat ze valse beschuldigingen zijn die ingediend werden wegens het geloof van uw broer. Indien uw broer daadwerkelijk reeds in het verleden valselijk beschuldigd werd van een aantal ernstige wapenzaken waarbij de eigenlijke reden achter de beschuldigingen zijn geloof was, dan kon redelijkerwijs verwacht worden dat u dit reeds in het kader van uw eerste verzoek ter sprake had gebracht. Te meer dit een integraal deel van uw eigen vrees voor vervolging wegens uw geloof zou uitmaken. Dat u dit hebt nagelaten ondermijnt dan ook uw geloofwaardigheid compleet.

Mocht er toch nog enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw broer wegens twee aanklachten veroordeeld zou zijn, quod non, dan kan enkel vastgesteld worden dat uw broer veroordeeld werd wegens verboden wapendracht. Ondanks uw bewering blijkt nergens uit de door u neergelegde stukken dat deze zaak iets te maken zou hebben met religie. Het CGVS ziet dan ook niet in waarom uw broer onterecht berecht en veroordeeld zou zijn. Dat het vonnis pas enkele jaren na de eigenlijke aanklacht volgde wil niets zeggen over mogelijke vooringenomenheid van de rechtbanken, maar kan eerder verklaard worden wegens een gerechtelijke achterstand. Ook uw vader haalt in zijn brief aan de hogere instanties niet aan dat het geloof van uw broer aan de basis zou liggen van deze aanklachten; hij

verklaart enkel dat een christen niet zou deelnemen aan een terreurdaad. Mocht er dan ook enig geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw broer veroordeeld werd, dan blijkt hier enkel uit dat het gerecht zijn werk objectief gedaan heeft en uw broer net als elke andere Pakistaanse burger objectief beoordeeld heeft, zonder rekening te houden met zijn geloof. Dit breekt uw bewering dat uw broer religieus vervolgd zou worden logischerwijze af.

(...)

De documenten die u neerlegde ter staving van uw verzoek werden reeds grotendeels besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Wat er ook van zij, de door u neergelegde brieven werden allen pas relatief recent opgesteld en dragen mede omwille van hun inhoud een bijzonder gesolliciteerd karakter. De foto's bewijzen dat u uit een Christelijke familie komt, hetgeen nooit werd betwist. Net zozeer staat de kopie van uw paspoort uw identiteit, hetgeen evenmin ter discussie stond. Uit datzelfde paspoort blijkt verder wel uw vertrek en verblijf in Pakistan en/of Oman, doch vermag dit evenmin bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen. Het begeleidend schrijven van uw Belgische advocaat omvat slechts een samenvatting van uw asielmotieven en voegt evenmin iets toe aan uw relaas. Uw sollicitatie toont dan weer aan dat u werk hebt gezocht in België, terwijl het paspoort van uw broer, doch slechts een kopie, hoogstens zijn identiteit zou kunnen staven, doch niets meer." Verzoeker weerlegt noch ontkracht de voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker stelt dat: "Uit de documenten die verzoeker neerlegt t.a.v. zijn broer, wordt afgeleid dat hier verwarring m.b.t. de naam ontstaat; hierdoor wordt ook de authenticiteit van deze documenten aangevochten.

In Pakistan zijn er vele dialecten gekend en deze dialecten zijn ook steevast erg verschillend maar door een buitenstaander niet te herkennen. Hierdoor is het niet onlogisch dat 1 naam verschillende schrijfwijzen heeft. De taalbarrière die er is, maakt dat de schrijfwijze soms naar Westerse normen kan verschillen.", wijst de Raad erop dat dit een, niet met documenten gestaafde, algemene/blote bewering betreft die geen ander licht werpt op de voorgaande vaststellingen." Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij niet kan buigen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten nu de politie zelf gezegd heeft dat zij het land moest verlaten.

De Raad merkt op dat een onderzoek naar de voor verzoekende partij voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Pakistan te dezen irrelevant is daar aan haar voorgehouden problemen geen geloof wordt gehecht.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het verwijzen naar haar vraag tot horen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 6 oktober 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS